

[Lennart Larson.]

samtidig. Nu kan jeg godt se, at hvis man løser børneinstitutionsproblemet, kunne det være, at forureningen blev mindre hen ad vejen, men den løsning er for langsigtet. Man er nødt til på lokalt plan at få placeret et ansvar.

Vi har haft et meget stort udvalgsarbejde, og der har været taget mange principielle spørgsmål op. De ting, som jeg har angivet som begrundelse for ikke at kunne medvirke til loven, er for så vidt også delvis kommet med i betænkningen, men det er en meget svag betænkning, og det er det, fordi loven er svagt formuleret. Det kan man jo netop se på, at det, man tager med i betænkningen, er, at man har fået nogle løfter fra ministeren, det skal jeg ikke komme ind på her, da både hr. Svend Haugaard og hr. Arne Christiansen har været inde på en række af de ting, som ministeren lover at tage op hen ad vejen, når lovforslaget er vedtaget.

Der har også været talt meget om denne lovgivnings økonomi. Det er ikke et spørgsmål om, hvad det koster at løse en opgave, der er nødvendig for vort samfund. Det er en misforståelse. Men det er et spørgsmål om ikke at spilde dette samfunds ressourcer ved at gennemføre en lov, der bliver en klods om benene i stedet for en hjælp. Det er et spørgsmål om, at vi ikke spilder vort samfunds ressourcer — jeg tænker her både på økologi og på økonomi, og derfor er det nødvendigt, at man har ansvar og kompetence hele vejen igennem.

I kommuneforeningen på Fyn holdt forleden dag lektor Ejler Koch, som jo skulle være hr. Kampmann meget bekendt, et foredrag, som jeg kunne tilslutte mig, og hvori han netop pegede på det gale i, at vi lovgiver bagud. Vi har ingen fremtid i vor lovgivning, vi har ingen koordinering, vi har ingen decentralisering, vi har intet ansvar i vor lovgivning, og derfor skal det mislykkes med de love, vi vedtager. Jeg synes, hr. Kampmann skulle lytte lidt mere til disse ord og prøve at få disse synspunkter indplaceret i sin lovgivning i stedet for. Det gælder om at forebygge, det gælder ikke om at helbrede, jo, det gør det nok, men først og fremmest er det væsentligt, at samfundet forebygges, så der ikke sker yderligere fejl.

Venstres ordfører, hr. Arne Christiansen, har været inde på problematikken omkring

den fysiske planlægning, og den vigtigste forudsætning for, at denne lov kan komme til at fungere, er efter min opfattelse ganske simpelt, at den fysiske planlægning, den miljømæssige planlægning og sikringen af øko-kæden, altså naturfredningen, er én fælles opgave. Det kan ikke skilles ad. Jeg ved godt, at hr. Camre har udtalt flere gange, at der kan være visse ting, der hænger sammen, og det skal man så overveje, men disse tre ting kan ikke skilles ad. Det kan f. eks. ikke være rimeligt, at det er udvalget om offentlige arbejder, der diskuterer problemet med øst-vest-motorvejen gennem Jylland, som er en rent fysisk og miljømæssig opgave. Man må have disse ting til at hænge sammen, hvis der skal være et ansvar. Når vi ikke har dette grundlag i orden, vil der ske det, at vi får en række samfundsfejlinvesteringer. Når nu alle ordførerne har været inde på i dag, hvor væsentligt det er, at vi får løst disse opgaver, må man da også give mig medhold i, vi ikke må spilde én eneste ressource af økonomisk art heller, for så udsætter vi disse opgavers løsning, så varer det meget, meget længere, inden vi når målet, end vi har råd til. Der sker hver dag i vort samfund en række fejldispositioner af fysisk-planlægningsmæssig art, som går ud over vort miljø.

Jeg vil gerne have lov til at vende tilbage til min egen by, så ved jeg ligesom, hvad det drejer sig om, men det er sket og sker mange steder hver dag i vort samfund. Når den industri, vi skal have, har etableret sig lovligt og har forebygget sine forureningsmæssige konsekvenser, må det være rimeligt, at man tager fysisk-planlægningsmæssige hensyn til dette, og dermed vil jeg gerne sige, at jeg vil endda gå så langt, at jeg prioriterer miljøet først og normgivningen for oprettelsen af de ting, vi skal have, og derefter planlægger vi fysisk. Men når man så har givet tre virkelig forurenende industrier plads i dette samfund, fordi vi skal bruge dem, så kan det ikke nytte noget, at man af fysisk-planlægningsmæssige hensyn går hen og udstykker rundt omkring. Det sker mange steder hver dag i det danske samfund, og nu kan ministeren med loven i hånd gå hen og nedlægge disse industrier og virksomheder, hvilket kan skabe beskæftigelsesmæssige og økonomiske problemer i vort samfund. Det er endda så galt, at når